

нѣща за войната и бойнитѣ припаси, та нашиятъ строгъ началникъ при командата си винаги опредѣляше, съ какво орждие да стреляме, т. е., какви камъни да хвърляме срещу „сѣглашенците“.

Наско ни предвождаше въ всички лудории. Единъ денъ, следъ репетицията за утрото на св. св. Кирилъ и Методи, той събра дружината и ни каза, че въ градината на „Виненъ долъ“ имало узрѣли череши.

— Трѣбва да вкусимъ първитѣ череши... Ха, да ви видя, кой е сърдцатъ и кой ми е вѣренъ, — завърши той. Плюнки изпълниха устата му, а ние всички, омагьосани, дружно се провикнахме:

— Да вървимъ... И можехме ли да устоимъ предъ изкушението на съблазнителнитѣ сладки череши?

Тръгнахме. Цвѣтнитѣ ливади преминахме съ пѣсни. Но шомъ навлѣзохме въ дълбокия пѣтъ, който извеждаше при градината, мълчешкомъ заситнихме крачки и плахо заоглеждахме наоколо, дали не ни е сподирилъ селскиятъ пѣждаръ.

Най-сетне стигнахме до градината. Тя бѣше оградена съ живъ плетъ. Тихъ вѣтрецъ поклащаше върховетѣ на черешовитѣ дървета, а слънцето заливаше съ блѣсъкъ сочните плодове, които примамвах. Наско, като видѣ черешитѣ, възкликна отъ кипнала радостъ.

— Ехъ, че зрѣли черешки!

Нашиятъ смѣлъ водачъ разпореда така: менъ и трима по-дребни на ръстъ другари остави прикрити въ живия плетъ, а той и другитѣ предпазливо влѣзоха въ градината. Пъргаво се покатериха на най-голѣмата череша и запревиваха тънцитѣ клончета. Кж-саха череши и лакомо ги гълтаха. Тѣ не мислѣха, че трѣбва да бератъ и за насъ.

Ние, спотаени, се озъртахме на всички страни и съ завистъ преглъщахме плюнкитѣ си, но не смѣхмe да протестираме. Въ това време отблизо се разнесе дрезгавиятъ гласъ на пѣждаря.

— Е-е-е-е-ей... и по обичай грѣмна съ ловджийска пушка въ въздуха.

Като подплашени зайци побѣгнахме и се спрѣхмe едва горе на полянката. Легнахме въ единъ трапъ да дочакаме останалитѣ. Така бѣше разпоредилъ Наско. Но когато се зададоха нашитѣ другари, ние бѣхмe изненадани. че той не бѣше съ тѣхъ.

— Кѣде е Наско? попитахъ азъ.

— Хвана го пѣждарьтъ... — заразказва Станю. — При слизането той бѣше прѣвъ. Въ бързината си стѣпи на едно сухо клонче, клончето се счупи, и той падна на земята. Изпищѣ. Каго слѣзохъ, приближихъ се до него и, какво да видя: ржката му бѣше счупена въ китката. Повдигнахъ го, но той не можеше да стане, само стенѣше. Пѣждарьтъ бѣше наблизилъ и, за да не хване и мене — избѣгахъ. Наско остана подъ черешата.

На другия денъ Наско не дойде на училище. Но всички знаяха за кражбата на първитѣ череши... Пѣждарьтъ, когато викалъ, не ни билъ съзрѣлъ, но, като чулъ шума, разбралъ, че има крадци на череши.